

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania A. U.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 maja 2020 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 17 października 2018 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczoną A. U. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 5 lipca 2016 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 23 czerwca 2014 r., odmawiającej przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

Ubezpieczona A. U. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 października 2018 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie: art. 45 Konstytucji RP w związku z art. 48 k.p.c. i art. 49 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. w związku z art.

290 k.p.c., a także naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 12 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia. Podniosła przy tym, że przewodniczącym składu orzekającego w sprawie III AUa (...)/16 (zakończonym obecnie wyrokiem), a jednocześnie sędzią sprawozdawcą była ta sama osoba, która piastowała funkcję sędziego przewodniczącego składu w sprawie III AUa (...)/14. Zarówno w ustnych, jak i pisemnych motywach rozstrzygnięcia oddalającego apelację w sprawie niniejszej Sąd szeroko odwoływał się zaś do uzasadnienia wyroku zapadłego w sprawie III AUa (...)/14, i to w zakresie oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, a także do kwestii konieczności powołania dowodu z opinii instytutu medycznego. Zarówno z treści ustnego uzasadnienia przedstawionego na rozprawie, jak i uzasadnienia pisemnego wywieść można konstatację, że zdaniem Sądu zbędne było dokonywanie ponownych, samodzielnych rozważań, albowiem zarzuty stawiane wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 5 lipca 2016 r. zostały skutecznie obalone w sprawie III AUa (...)/14 i argumenty zawarte w tamtym wyroku zostały przyjęte przez Sąd orzekający za trafne. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że składając ponowny wniosek o przyznanie renty w 2013 r. skarżąca przedstawiła „nie dokumenty zaświadczenia lekarskie”, jak również i to, że w międzyczasie u skarżącej wykryto poważne zaburzenia wzroku, a jej stan zdrowia wedle lekarzy prowadzących uległ dalszemu, znacznemu pogorszeniu, pojawia się pytanie: (-) czy Sąd *meriti*, rozpatrujący apelację od wyroku zapadłego dwa lata później niż poprzednie orzeczenie pierwszoinstancyjne, może odwoływać się do argumentów i wyroku zapadłego między tymi samymi stronami, ale w innej sprawie (dotyczącej innej decyzji organu rentowego)? (-) Czy takie działanie nie narusza art. 382 k.p.c. w związku art. 316 § 1 k.p.c.? (-) Czy przede wszystkim, takie działanie, zwłaszcza gdy w składach sędziowskich rozpatrujących obie sprawy zasiadała ta sama osoba, nie koliduje z prawem jednostki do rozpoznania sprawy przez bezstronny Sąd i czy w takim wypadku sędzia, zasiadający w składzie rozpatrującym pierwszą z apelacji nie powinien podlegać wyłączeniu?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Należy także przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi

Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Wypada również dodać, iż nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), podobnie jak nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Z kolei, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga jest oczywiście uzasadniona wówczas, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne

dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów.

Co do sugerowanej we wniosku oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy zauważa, że ta przesłanka przedsądu nie została przez skarżącą w żaden sposób uzasadniona. Oceniany wniosek nie zawiera bowiem w tym zakresie jakiegokolwiek argumentacji, w szczególności mającej postać wyводу jurydycznego, który miałby przekonać, że w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji doszło do widocznego *prima facie*, a więc kwalifikowanego naruszenia przez ten Sąd przepisów prawa materialnego bądź procesowego. Tymczasem ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa

odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy nawet odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać.

Odnosząc się natomiast do sformułowanych przez skarżącą pytań, nazwanych przez nią istotnym zagadnieniem prawnym, Sąd Najwyższy zauważa, że problem podniesiony w pierwszym z nich z całą pewnością nie może zostać uznany za istotne zagadnienie prawne. Kontestowana przez skarżącą możliwość odwoływania się przez Sąd do ustaleń dokonanych we wcześniej rozstrzygniętej sprawie toczącej się pomiędzy tymi samymi stronami ma bowiem oparcie w regulacji art. 365 § 1 k.p.c. i art. 366 k.p.c., które w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych także znajdują zastosowanie. W sprawach tych poprzednio wydany prawomocny wyrok korzysta zaś z powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do stanu, jaki istniał w dacie zamknięcia rozprawy poprzedzającej jego wydanie, przy czym pozytywny (materialny) skutek rzeczy osądzonej, przejawia się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą więc przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy. Taka jest treść prawomocnego orzeczenia, o którym stanowi art. 365 § 1

k.p.c., a więc treść wyrażonej w nim indywidualnej i konkretnej normy prawnej. Zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana, a związanie orzeczeniem oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (por. pośród wielu wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 marca 2014 r., III UK 115/13, LEX nr 1554419 oraz z dnia 18 kwietnia 2018 r., III UK 53/17, LEX nr 2515713). Jak wynika natomiast z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny odwoływał się do ustaleń faktycznych dokonanych w poprzednio toczącym się postępowaniu wyłącznie w takim właśnie kontekście, podkreślając, że w postępowaniu tym prawomocnie ustalono poprawę stanu zdrowia skarżącej, co spowodowało, że nie nabyła ona prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w okresie po ustaniu prawa wcześniej jej przyznanego (po dniu 30 września 2012 r.), a zatem w postępowaniu zakończonym obecnie zaskarżonym wyrokiem powinna wykazać, że w stanie jej zdrowia doszło do istotnego pogorszenia (w stosunku do tego, jaki został ustalony w poprzednim postępowaniu).

Również odpowiedź na kolejne sformułowane przez skarżącą pytanie jest oczywista, a co za tym idzie pytanie to nie może być uznane za istotne zagadnienie prawne w wyżej podanym rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Z przyczyn wcześniej podniesionych, uwzględnienie przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych będących podstawą wyroku poprzednio wydanego w sprawie zainicjowanej odwołaniem wniesionym przez skarżącą od wcześniejszej decyzji organu rentowego nie może być bowiem uznane za naruszenie art. 382 k.p.c., skoro w myśl tego przepisu, Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz w postępowaniu apelacyjnym, a materiałem tym bez wątplenia twierdzenia, wnioski i zarzuty stron oraz przeprowadzone dowody, do których należy zaliczyć także dowody i ustalenia dokonane na ich podstawie w toku poprzednio toczącego się postępowania o rentę. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wbrew odmiennemu stanowisku skarżącej prezentowanemu w ocenianym wniosku, jednoznacznie wynika ponadto, że jej stan zdrowia istniejący w (miarodajnej dla rozstrzygnięcia sprawy o rentę z tytułu niezdolności do pracy) dacie wydania decyzji organu rentowego inicjującej

postępowanie w niniejszej sprawie również był przedmiotem szczegółowych rozważań, uwzględniających – zgodnie z art. 382 k.p.c. – materiał dowodowy zebrany w toku obecnie toczącego się postępowania sądowego. Co do powołanego w omawianym pytaniu art. 316 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy wyjaśnia z kolei, że przepis ten ma w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych bardzo ograniczone zastosowanie, a w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy, w odniesieniu do nowych okoliczności związanych z przesłanką zdrowotną nabycia prawa do tego świadczenia jego stosowanie zostało w istocie wyłączone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 r., III UK 96/16, LEX nr 2352149). W tym zakresie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. wprowadza bowiem szczególną regulację, stanowiąc, że w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. W tym przypadku sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. Ograniczenie takie jest uzasadnione instytucjonalnie, gdyż usuwa możliwość wydawania orzeczenia lekarskiego przez lekarzy niebędących lekarzami orzecznikami, którym funkcja ta została zastrzeżona w ustawie. Biegli sądowi, wydając opinię przed sądem, są uprawnieni do kontroli prawidłowości kwalifikacji niezdolności przeprowadzonej przez orzeczników oraz komisję lekarską ZUS, nie mogą jednak sami dokonywać oceny istnienia niezdolności do pracy na podstawie nowych okoliczności mających wpływ na niezdolność do pracy, których uprzednio nie oceniali orzecznicy i komisja lekarska ZUS. Wypada jednak podkreślić, że sąd drugiej instancji nie jest uprawniony do skorzystania z rozwiązania przewidzianego w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., gdyż przepis ten ma zastosowanie wyłącznie w

postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Nowe okoliczności, dotyczące stanu zdrowia, które ujawnią się po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji, upoważniają więc jedynie osobę ubiegającą się o świadczenie rentowe do złożenia w organie rentowym nowego wniosku o rentę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r., II UK 96/14, LEX nr 1642878). Istotą obowiązującego wzorca postępowania jest bowiem wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczony powołuje się na nowe okoliczności dotyczące stanu jego zdrowia, a które nie były znane lekarzom organu rentowego ani organowi rentowemu w dacie wydania decyzji (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 kwietnia 2007 r., I UK 316/06, OSNP 2008 nr 13-14, poz. 199; z dnia 4 lipca 2007 r., II UK 280/06, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 260; z dnia 16 maja 2008 r., I UK 385/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 240; z dnia 11 maja 2012 r., I UK 411/11, LEX nr 1214553; z dnia 5 czerwca 2013 r., III UK 147/12, LEX nr 1619190).

Za istotne zagadnienie prawne nie może być wreszcie uznane trzecie ze sformułowanych przez skarżącą pytań. W tym zakresie Sąd Najwyższy stwierdza bowiem, że już w postanowieniu z dnia 20 października 2008 r., I UK 160/08 (LEX nr 738495) wyjaśnił, że sędzia nie podlega wyłączeniu z mocy ustawy (art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c.) z tej przyczyny, że poprzednio orzekał w innej sprawie między tymi samymi stronami. W wyroku z dnia 28 marca 2012 r., V CSK 15711 (LEX nr 1254741) Sąd Najwyższy rozwinął zaś tę tezę, wyrażając pogląd, zgodnie z którym niezawisłość sędziowska wiąże się z obowiązkiem wydania orzeczenia przez sędziego na podstawie jego własnego, wewnętrznego przekonania o prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia wyłącznie w oparciu o analizę materiału dowodowego zebranego w sprawie przez pryzmat mających zastosowanie norm prawa materialnego z pominięciem wpływu jakichkolwiek czynników zewnętrznych. Nie narusza więc zasady niezawisłości sędziowskiej sędzia, który kierując się własnym wewnętrznym przekonaniem podziela argumentację prawną co do określonych zagadnień prawnych wyrażoną w innej sprawie rozpoznanej przez ten sam albo inny sąd w innym składzie osobowym. Również w wyroku z dnia 19 września 2013 r., I CSK 688/12 (LEX nr 1523362) Sąd Najwyższy stwierdził, że sędzia nie podlega wyłączeniu z mocy ustawy na podstawie art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. z tej tylko przyczyny, że orzekał poprzednio w innej sprawie między tymi samymi stronami.

Instytucja wyłączenia sędziego z mocy ustawy od orzekania z przyczyn wskazanych w art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. ma bowiem na celu zapobieżenie sytuacji, w której sędzia miałby kontrolować swoje własne rozstrzygnięcia wydane w instancji niższej bądź też przedmiotem jego osądu miałyby być ważność aktu prawnego działanego z jego udziałem (przykładowo aktu notarialnego sporządzonego przez sędziego, który wcześniej był notariuszem).

Uwzględniając przytoczone wyżej jedynie przykładowo poglądy, trzeba zatem stanowczo stwierdzić, że nie ma racji skarżąca, sugerując, że udział jednego z członków składu, który wydał zaskarżony wyrok, w składzie Sądu Apelacyjnego rozstrzygającego w poprzednio toczącym postępowaniu wywołanym odwołaniem wniesionym przez skarżącą od decyzji organu rentowego w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy, naruszał prawo skarżącej do rozpoznania sprawy przez bezstronny sąd.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżąca nie wykazała potrzeby poddania jej skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.